

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **S. Y.**, zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2016, čj. 22 Az 2/2016 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne ze dne 30. 12. 2015, čj. OAM-834/ZA-ZA02-P15-2015, (dále jen „napadené rozhodnutí“) Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále také „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví tohoto usnesení. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil stav věci a že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro jeho obecnost a rozpor s judikaturou Nejvyššího správního soudu (s odkazem na rozsudky ze dne 25. 7. 2005, čj. 5 Azs 116/2005 - 58, ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008 - 71, a ze dne 16. 7. 2015, čj. 5 Azs 100/2014 - 63). Jestliže žalovaný vycházel jen z výpovědi stěžovatele, porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. To má nejvýznamnější dopad v případě hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Pokud žalovaný nevycházel z relevantních

informací o zemi původu, nemohlo dojít k objektivnímu posouzení hrozby vážné újmy. Ve správním spisu není k této otázce obsažen ani jeden zdroj. Závěr žalovaného je tedy nepřezkoumatelný, a krajský soud měl proto napadené rozhodnutí zrušit. Ve spojitosti s doplňkovou ochranou nebyla brána v potaz hrozba jeho trestního stíhání pro nenastoupení výkonu vojenské služby, tedy případné skutečné nebezpečí vážné újmy. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, čj. 5 Azs 100/2014 - 68, ze dne 8. 7. 2015, čj. 6 Azs 290/2014 - 42, a ze dne 16. 7. 2015, čj. 5 Azs 100/2014 - 68.

IV.

[4] Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a zdůraznil, že řádně vyhodnotil žádost stěžovatele, opatřil si potřebné informace o zemi původu a postupoval v souladu s ustálenou judikaturou. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost.

V.

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky.

[7] Předně není pravdou, že by v posuzované věci byl nedostatečně zjištěn skutkový stav z důvodu, že správní orgán vycházel pouze z výpovědi stěžovatele. Žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně odkázal na Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. 1. 2015, Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 1. 6. 2015, Výroční zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2015 - Ukrajina, ze dne 28. 1. 2015, Výroční zprávu Human Rights Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávu Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015 a Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR čj. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 a čj. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014. Tyto podklady jsou součástí správního spisu a stěžovatel se s nimi také v průběhu správního řízení seznámil. Kromě toho žalovaný zjevně vycházel také z podkladů, které mu doložil sám stěžovatel – vlastnoručně napsaný název onemocnění stěžovatele, povolávací rozkaz, řidičský průkaz a tzv. bílá knížka. Žalovaný tedy nevycházel pouze z výpovědi stěžovatele a postupoval plně v souladu se stěžovatelem citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[8] Rozsudek nelze považovat ani za nepřezkoumatelný. Krajský soud jej náležitě zdůvodnil a uvedl, proč považuje žalobní námítky za liché. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Rozsudek tak plně dostal požadavkům vysloveným v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb.NSS, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004 – 62, a ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008 – 75).

pokračování

[9] Co se týče probíhajícího ozbrojeného konfliktu v některých oblastech Ukrajiny, je nutno předně v obecné rovině poznamenat, že tento konflikt sám o sobě není v případě stěžovatele relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Místo trvalého pobytu stěžovatele je totiž v Ivano-Frankovské oblasti, která ozbrojenými střety není zasazena (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, čj. 5 Azs 10/2013 – 23).

[10] Ani ve skutečnosti, že stěžovateli hrozí trestní stíhání (a případně také trest odnětí svobody) v případě odmítnutí nastoupení k výkonu vojenské služby, nelze spatřovat důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[11] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, považovat bez dalšího za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým nebo náboženským přesvědčením (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004 – 49). V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012 – 44, Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že odmítání vojenské služby nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu ani tehdy, pokud by byl výkon vojenské služby spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Totéž vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, čj. 5 Azs 100/2014 - 68, na který poukazuje stěžovatel. Jak totiž Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, výkon vojenské služby je považován za povinnost plynoucí ze státoobčanského vztahu, a proto povolání k výkonu základní vojenské služby není samo o sobě skutečností zakládající pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení (viz např. rozsudek 19. 10. 2006, čj. 3 Azs 396/2005 – 88). Ze stejného důvodu nelze případné trestní stíhání (či trest odnětí svobody) za odepření nástupu k výkonu vojenské služby považovat samo o sobě ani za skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[12] Výjimkou jsou dle citované judikatury případy, kdy by odmítnutí nástupu k výkonu vojenské služby bylo odůvodněno reálně projeveným politickým nebo náboženským přesvědčením, kdy by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo kdy by žadatelé o mezinárodní ochranu hrozilo nelidské zacházení v souvislosti se samotným trestním stíháním nebo při výkonu trestu odnětí svobody. Žádná z těchto skutečností ovšem nevyplývala ani z tvrzení stěžovatele uplatněných ve správním řízení, ani z jiných podkladů obsažených ve správním spise. Své náboženské vyznání stěžovatel pouze zmínil a nijak je nespojoval s tím, že nechce nastoupit k výkonu vojenské služby. Možné riziko špatného zacházení stěžovatel ve správním řízení vůbec nezmiňoval a v řízení před soudem na ně poukázal pouze ve zcela obecné rovině. Povinnost správního orgánu zjistit úplně a přesně skutečný stav věci je přitom limitována právě tvrzeními žadatele o mezinárodní ochranu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, čj. 5 Azs 50/2003 - 47, ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003 - 42, či ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003 – 41).

[13] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou na základě § 104a s. ř. s.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasací stížnosti, neboť ta má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 2 zákona o azylu).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu